

nogen adgang til dispensation. Det vil efter disse medlemmers formening være overordentlig vanskeligt nu at udforme dispensationsbestemmelser, og man bør formentlig ikke på forhånd belaste en eventuel investeringsfondsordning med den yderligere forøgelse af administrationen, som behandlingen af dispensationsandragender vil betyde.

Med hensyn til den maksimale henlæggelsesprocent har administrationens repræsentanter i udvalget og repræsentanten for Arbejderbevægelsens erhvervsråd udtalt, at dennes fastsættelse — såfremt lovgivningsmagten måtte bestemme sig for at indføre en investeringsfondsordning — formentlig må bero på en afvejelse af på den ene side, hvor stort et behov der skønnes at være for at foretage skattefri henlæggelser til investeringsfonds, og på den anden side hensynet til de provenumæssige virkninger af sådanne skattefri henlæggelser. De pågældende medlemmer har ikke taget stilling til, om investeringsfonds bør indføres, og ej heller fremsat forslag med hensyn til størrelsen af den maksimale henlæggelsesprocent.

Erhvervenes repræsentanter i udvalget har givet afkald på at få indføjet en dispensationsbestemmelse straks ved ordningens gennemførelse under hensyn til de betragtninger, der er anført om vanskelighederne herved. Man finder det dog ønskeligt, at det tages op til overvejelse at indføre den fra erhvervenes side ønskede dispensationsadgang, såsnart erfaringer om ordningens virkninger i praksis er indhøstede.

Som allerede anført er det endvidere erhvervenes opfattelse, at den procent af det regulerede nettooverskud, hvormed henlæggelser til investeringsfonds maksimalt kan foretages, ikke bør sættes lavere end til 20. Såfremt procenten sættes lavere, vil de forventninger, der stilles til hele ordningen, efter deres mening næppe kunne opfyldes.

Under hensyn til de af administrationens repræsentanter og af repræsentanten for Arbejderbevægelsens erhvervsråd i afskrivningsudvalget anførte, foran refererede synspunkter, har man ikke fundet tilstrækkelig grund til i nærværende lovforslag at optage bestemmelser om adgang til at dispensere fra den maksimale årlige henlæggelsesprocent i § 4, stk. 1.

Forslagets maksimumsprocent på 15 — der, som tidligere berørt, betyder en forhøjelse af det tidligere forslags maksimumsprocent, der var foreslået ansat til 10 — må ses på baggrund af fiskale hensyn og af den omstændighed, at man ikke kan have nogen sikker viden om, i hvilket omfang den foreslåede henlæggelsesordning, der er en nydannelse i dansk skattelovgivning, vil blive udnyttet.

ad 2. Minimumsbeløbet for den årlige henlæggelse.

Praktiske hensyn taler for, at der fastsættes et minimum for de årlige henlæggelser til investeringsfonds. Foretagelsen af skattefri henlæggelser til investeringsfonds må nødvendigvis medføre et nyt kompliceret administrationsapparat, og en henlæggelse bør udgøre et vist minimalt beløb, for at dette apparat skal sættes i funktion. Erhvervenes repræsentanter i afskrivningsudvalget har gjort gældende, at en minimumsgrænse på 2 000 kr. er for høj, idet der også bør være mulighed for, at skattepligtige med beskedne indkomster kan komme til at nyde godt af ordningen, f. eks. i tilfælde, hvor en landmand ønsker at henlægge beløb til en tiltrængt modernisering af driftsbygninger og lign. Man er i afskrivningsudvalget enige om at foreslå en minimumsgrænse på 500 kr., og forslaget er udformet i overensstemmelse med denne indstilling.

ad 3. Delvis båndlæggelse for regnskabsførende skattepligtige.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt båndlæggelse overhovedet skal ske, var man i afskrivningsudvalget fra erhvervenes side oprindelig af den opfattelse, at en båndlæggelse i forbindelse med foretagelsen af skattefri henlæggelser til investeringsfonds burde undgås, idet den binding af erhvervslivets likvide midler, som i så fald skulle finde sted, ville forringe ordningens betydning og praktiske anvendelighed for erhvervslivet i væsentlig grad. Her overfor blev det fra anden side i udvalget gjort gældende, at der bør træffes foranstaltninger til at sikre betalingen af den indkomstskat, der efter forslaget skal erlægges, såfremt foretagne investeringsfondshenlæggelser ikke benyttes til deres formål inden for de frister, der foreslås herfor. Der måtte derfor efter disse medlemmers opfattelse foreskrives båndlæggelse af henlæggelserne i fornødent omfang, idet man ellers ville risikere, at skatteyderne, når skattebetalingskrav senere blev rejst, ikke ville være i stand til at honorere disse. Under udvalgets forhandlinger blev dette synspunkt tiltrådt fra erhvervenes side.

Fra forskellig side i udvalget har der endvidere været peget på, at det må anses for rimeligt at kræve, at det i hvert fald i et vist omfang gennem båndlæggelse sikres, at der er midler til stede, når der på et senere tidspunkt skal foretages investeringer.

En båndlæggelse af investeringsfondsmidler kan imidlertid også have betydning i anden henseende, nemlig for så vidt angår kontrollen med investeringsfondshenlæggelser. Dette hensyn får særlig